

Sygn. akt II AKa 178/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Andrzej Czapka (spr.)
Sędziowie	SSA Brandeta Hryniewicka SSA Halina Czaban
Protokolant	Anna Lasota

przy udziale prokuratora Joanny Bąkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r.

sprawy **R. T. (1) s. K.**

oskarżonego z art. 258§ 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 31 maja 2017 r. sygn. akt III K 122/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 738zł, w tym 138zł należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej L. K.;

III. zasądza od oskarżonego kwotę 600 złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go pozostałymi kosztami postępowania w sprawie.

UZASADNIENIE

1) R. T. (1),

2) A. K.,

3) L. M.

zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od 10.09.2015 r. do 01.10.2015 r. w B., S., T., B., K. i innych miejscach, przy czym L. M. jedynie w dniu 10.09.2015 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu pieniędzy i biżuterii od osób w podeszłym wieku tzw. metodą „na wnuczka/funkcjonariusza Policji”,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili W. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem jej i M. K. (1) o wartości nie mniejszej niż 40.000 zł za pomocą wprowadzenia W. Z. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z W. Z. i podaniu się za członka rodziny, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Prokuratury Generalnej który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać biżuterię i pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy i biżuterii, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy i biżuterii doprowadzili W. Z. do wydania L. M. i A. K. pieniędzy w kwocie 40.000 zł oraz biżuterii sztucznej, biżuterii złotej w postaci łańcuszka, bransoletki, kolczyków i zegarków o nieustalonej wartości, działając na szkodę W. Z. i M. K. (1), przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

III. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić Z. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 80 000 zł za pomocą wprowadzenia Z. S. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z Z. S. i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki w kwocie 80.000 zł, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza (...) Biura (...), który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IV. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić I. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 120 000 zł za pomocą wprowadzenia I. B. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z I. B. i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki w kwocie 120.000 zł, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza (...) Biura (...), który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

V. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić J. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 30.000 euro za pomocą wprowadzenia J. B. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z J. B. i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki w kwocie 30.000 euro, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonego z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego co do tożsamości osób, którym miał przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali go do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonego, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VI. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić W. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 120 000 zł za pomocą wprowadzenia W. B. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z W. B. i podaniu się za członka rodziny, który potrzebuje pożyczki w kwocie 120.000 zł, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VII. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić M. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 80.000 zł za pomocą wprowadzenia M. P. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z M. P. i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki w kwocie 80.000 zł, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VIII. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić K. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 30.000 dolarów za pomocą wprowadzenia K. F.

w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z K. F. i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki w kwocie 30.000 dolarów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osoby, której miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IX. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić N. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia N. Z. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z N. Z. i podaniu się za członka rodziny, który potrzebuje pożyczki pieniędzy, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

X. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić J. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100.000 zł za pomocą wprowadzenia J. K. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z J. K. i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki w kwocie 100.000 zł, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XI. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić M. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 80.000 zł za pomocą wprowadzenia M. K. (2) w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z M. K. (2) i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki w kwocie 80.000 zł, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XII. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić L. H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 8.000 zł za pomocą wprowadzenia L. H. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z L. H. i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki pieniędzy, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIII. w dniu 10.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić K. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 85.000 zł za pomocą wprowadzenia K. S. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z K. S. i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki w kwocie 85.000 zł, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

a ponadto R. T. (1) i A. K. zostali oskarżeni o to, że:

XIV. w dniu 16.09.2015 r. w S. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili A. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 39.000 zł za pomocą wprowadzenia A. F. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z A. F. i podaniu się za członka rodziny, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać biżuterię i pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy i biżuterii, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy i biżuterii doprowadzili A. F. do wydania im pieniędzy w kwocie 28.000 złotych, 2000 dolarów oraz wyrobów ze złota o wartości 3000 zł, działając na szkodę A. F., przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XV. w dniu 17.09.2015 r. w T. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili M. Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 48.000 zł za pomocą wprowadzenia M. Ż. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z M. Ż. i podaniu się za członka rodziny, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy doprowadzili M. Ż. do wydania im pieniędzy w kwocie 48.000 złotych, 2000 dolarów oraz wyrobów ze złota o wartości 3000 zł, działając na szkodę M. Ż., przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVI. w dniu 17.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili W. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 4.100 zł za pomocą wprowadzenia W. W. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z W. W. i podaniu się za kolegę jej syna, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać biżuterię i pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być pokrycie kosztów leczenia syna, doprowadzili W. W. do wydania im pieniędzy w kwocie 3.300 złotych oraz wyrobów ze złota o wartości 800 zł, działając na szkodę W. W., przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVII. w dniu 17.09.2015 r. w B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili J. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 27.800 zł i 260 euro za pomocą wprowadzenia J. P. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z J. P. i podaniu się za członka rodziny, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonego z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego co do tożsamości osób, którym miał przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy doprowadzili J. P. do zaciągnięcia kredytu w kwocie 25.000 złotych oraz do wydania mu tych pieniędzy łącznie z oszczędnościami J. P. w kwocie 2800 zł i 260 euro, działając na szkodę J. P., przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVIII. w dniu 18.09.2015 r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić S. Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 33.000 zł za pomocą wprowadzenia jej w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego ze S. Ś. podaniu się za kuzyna, który potrzebuje pożyczki pieniędzy, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy

nakłaniali ją do pobrania ze swego rachunku pieniędzy w kwocie 8000 zł oraz zaciągnięcia kredytu na kwotę 25.000 zł, a następnie od wydania tych pieniędzy, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIX. w dniu 23.09.2015 r. w O. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili J. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 7500 zł za pomocą wprowadzenia J. G. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z J. G. i podaniu się za członka rodziny, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonego z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego co do tożsamości osób, którym miał przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy doprowadzili J. G. do zaciągnięcia kredytu w kwocie 7500 złotych oraz do wydania tych pieniędzy A. K., działając na szkodę J. G., przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XX. w dniu 26.09.2015 r. w Ł. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili L. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 19.000 zł za pomocą wprowadzenia L. K. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z L. K. i podaniu się za członka rodziny, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy doprowadzili L. K. do wydania im pieniędzy w łącznej kwocie 19.000 zł, działając na szkodę L. K., przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXI. w dniu 1.10.2015 r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić L. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w nieustalonej kwocie za pomocą wprowadzenia jej w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z L. G. i podaniu się za kuzynkę, która potrzebuje pożyczki pieniędzy, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Policji, który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób, którym miała przekazać pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw i co do zamiaru zwrotu pieniędzy nakłaniali ją do wydania pieniędzy w ww. kwocie, lecz z uwagi na postawę pokrzywdzonej, zamierzonego celu nie osiągnęli, przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec R. T. (1) – o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

a nadto R. T. (1) został oskarżony o to, że:

XXII. w dniu 22.10.2015 r. w Ł. przy ul. (...) posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste po wadze 11,53 g,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 31 maja 2017 r. w sprawie III K 122/16:

I. Oskarżonych R. T. (1) i A. K. w ramach czynu opisanego w pkt. I uznał za winnych tego, że w okresie od 10.09.2015 r. do 01.10.2015 r. w B., S., T., B., K., O., Ł. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu pieniędzy i biżuterii od osób w podeszłym wieku tzw. metodą „na wnuczka/funkcjonariusza Policji”,
tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to:

1/ oskarżonego R. T. (1) na mocy art. 258 § 1 k.k. skazał na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2/ oskarżonego A. K. na mocy art. 258 § 1 k.k. skazał na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonych R. T. (1), A. K. i L. M. w ramach czynu opisanego w pkt II uznał za winnych tego, że w dniu 10.09.2015 r. w B. działając wspólnie

i w porozumieniu, przy czym R. T. (1) i A. K. działając ponadto w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili W. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem jej i M. K. (1) o wartości

nie mniejszej niż 40.000 zł za pomocą wprowadzenia W. Z. w błąd, w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną osobę kontaktu telefonicznego z W. Z. i podaniu się za członka rodziny, a następnie po rozmowie telefonicznej pokrzywdzonej z osobą podającą się za funkcjonariusza Prokuratury Generalnej który zajmuje się ściganiem i wykrywaniem oszustów, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osób,

którym miała przekazać biżuterię i pieniądze, co do celu przekazania pieniędzy i biżuterii, którym miało być udzielenie pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw

i co do zamiaru zwrotu pieniędzy i biżuterii doprowadzili W. Z. do wydania L. M. i A. K. pieniędzy w kwocie 40.000 zł oraz biżuterii sztucznej, biżuterii złotej w postaci łańcuszka, bransoletki, kolczyków i zegarków o nieustalonej wartości, działając na szkodę W. Z. i M. K. (1), przy czym R. T. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu:

- z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec R. T. (1),

- z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wobec A. K.,

- z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. wobec L. M.,

a ponadto oskarżonych R. T. (1) i A. K. uznał za winnych popełnienia czynów opisanych w pkt. XIV, XV, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI z tym, że:

- w zakresie czynu z pkt XIV ustalił, że kwota 2.000 dolarów stanowi równowartość 7.420 zł, a łączna kwota wyłudzonego mienia to 38.420 złotych

- w zakresie czynu XV ustalił, że mienie, które wydała pokrzywdzona to kwota 48.000 złotych,

- w zakresie czynu z pkt XVII ustalił, że kwota 260 euro stanowi równowartość 1.092 zł, a łączna kwota wyłudzonego mienia to 28.892 złotych

i za to:

1/ oskarżonego R. T. (1) na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

2/ oskarżonego A. K. na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

3/ oskarżonego L. M. na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego R. T. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXII i za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na mocy art. 91 § 2 k.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne:

1/ oskarżonemu R. T. (1) karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2/ oskarżonemu A. K. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

V. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie

1/ R. T. (1) od dnia 22 października 2015 r. godz. 6.05 do dnia 31 maja 2017 r.,

2/ A. K. od dnia 1 października 2015 r. godz. 17.30 do dnia 26 października 2015 r. godz. 15.53,

3/ L. M. od dnia 5 października 2015 r. godz. 14.45 do dnia 7 października 2015 r. godz. 12.55.

VI. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. T. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez wpłacenie na rzecz:

1/ W. Z. kwoty 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych),

2/ A. F. kwoty 19.210 zł (dziewiętnaście tysięcy dwieście dziesięć złotych),

3/ M. Ż. kwoty 24.000 zł (dwadzieścia cztery tysiące złotych),

4/ J. P. kwoty 14.446 zł (czternaście tysięcy czterysta czterdzieści sześć złotych),

5/ J. G. kwoty 3.750 zł (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych),

6/ L. K. kwoty 9.500 zł (dziewięć tysięcy pięćset złotych).

VII. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. K. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez wpłacenie na rzecz:

1/ W. Z. kwoty 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych),

2/A. F. kwoty 19.210 zł (dziewiętnaście tysięcy dwieście dziesięć złotych),

3/ M. Ż. kwoty 24.000 zł (dwadzieścia cztery tysiące złotych),

4/ J. P. kwoty 14.446 zł (czternaście tysięcy czterysta czterdzieści sześć złotych),

5/ J. G. kwoty 3.750 zł (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych),

6/ L. K. kwoty 9.500 zł (dziewięć tysięcy pięćset złotych).

VIII. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego L. M. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez wpłacenie na rzecz pokrzywdzonej W. Z. kwoty 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych).

IX. Na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci suszu roślinnego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na k. 1662 poz. 1.

X. Uniewinnił oskarżonych R. T. (1) i A. K. od popełnienia czynów opisanych w pkt. III-XIII i XVI.

XI. Uniewinnił oskarżonego L. M. od popełnienia czynów opisanych w pkt I, III-XIII.

XII. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. R. kwotę 2100 zł (dwa tysiące sto złotych) oraz 23% podatku VAT od wyżej wymienionej kwoty tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej L. K..

XIII. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego Ł. P. kwotę 2100 zł (dwa tysiące sto złotych) oraz 23% podatku VAT od wyżej wymienionej kwoty tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. T. (1).

XIV. Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty w wysokości 600 zł (sześćset złotych) od oskarżonego R. T. (1), 400 zł (czterysta złotych) od oskarżonego A. K., 120 zł (sto dwadzieścia złotych) od oskarżonego L. M., obciążył oskarżonych R. T. (1), A. K. i L. M. pozostałymi kosztami procesu w częściach ich dotyczących.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonego R. T. (1).

Obrońca adw. E. B. na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzuciła:

- w stosunku do czynów z pkt. I i II wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego R. T. (1), oskarżonego A. K. oraz nagrań z kontroli operacyjnej i bezzasadne przyjęcie, iż dowody te wskazują na świadomość oskarżonego R. T. (1) co do uczestnictwa w grupie przestępczej popełniającej przestępstwa oszustwa, podczas gdy oskarżony R. T. (1) na rozprawie głównej wyjaśnił, iż nie miał świadomości, że jego praca polegająca na odbieraniu i przekazywaniu przesyłek ma charakter działalności przestępczej, co zostało potwierdzone przez oskarżonego A. K., zaś w stosunku do nagrań z kontroli operacyjnej należy wskazać, iż oskarżony R. T. (1) nie rozpoznał na tych nagraniach swego głosu, zaś na nagraniach wskazanych przez oskarżonego A. K. jako te, na których słyhać głos oskarżonego R. T. (1), to żadne z tych nagrań nie wskazuje na świadomość oskarżonego co do bezprawności podejmowanych przez niego działań,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż:

- skoro A. K. miał pełną świadomość udziału w wyłudzeniu mienia, to taką świadomość tym bardziej miał oskarżony R. T. (1),

- oskarżony R. T. (1) zwerbował do działalności w grupie oskarżonego A. K.,

- oskarżony R. T. (1) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonywał oszustw, podczas gdy oskarżony R. T. (1) zaproponował po koleżeńsku oskarżonemu A. K. pracę polegającą na dostarczaniu przesyłek, która na gruncie posiadanych przez niego informacji była całkowicie legalna, ewentualnie:

- rażąco niewspółmierność wymierzonej wobec oskarżonego R. T. (1) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za I czyn i kary 5 lat pozbawienia wolności za czyny określone w pkt II, w sytuacji gdy nawet przy przyjęciu sprawstwa oskarżonego w zakresie wymierzonych mu czynów, a w szczególności biorąc pod uwagę krótkotrwałość tej działalności oraz podrzędną rolę oskarżonego, adekwatną i spełniającą cele kary jest kara łączna 2 lat pozbawienia wolności,

- w stosunku do czynu z pkt. III wyroku:

naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy posiadanie przez oskarżonego R. T. (1) środków odurzających z uwagi na ich ilość i charakterystykę stanowi wypadek mniejszej wagi.

W oparciu o powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez uniewinnienie oskarżonego R. T. (1) od czynów z pkt. I i II wyroku, ewentualnie

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynów z pkt I i II wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu R. T. (1) za czyn z pkt. I kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyny z pkt. II kary 2 lat pozbawienia wolności i wymierzenie za te czyny kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności,

oraz o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w części, w stosunku do czynu z pkt. III wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej tego czynu z art. 62 ust. 1 na art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. wypadek mniejszej wagi i wymierzenie stosownej kary grzywny.

Obrońca radca prawny Ł. P. na mocy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych R. T. (1) oraz A. K. poprzez częściowe przypisanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom A. K. i odmowę przypisania takiego waloru wyjaśnieniom R. T. (1), podczas gdy ich wyjaśnienia są zgodne, spójne, konsekwentne i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia poprzez uznanie, że:

- oskarżony R. T. (1) musiał mieć świadomość przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej z uwagi na przydzieloną rolę, zadania, jak i wzajemne powiązania, podczas gdy z zeznań oskarżonego R. T. (1) wynika, że nie był świadomy przyjmowania pieniędzy od pokrzywdzonych, a paczki otrzymywane od oskarżonego A. K. przekazywał jednej, określonej osobie o imieniu G.;

- oskarżony R. T. (1) miał świadomość przestępności podejmowanych zachowań ponieważ miał ją A. K., któremu R. T. (1) miał zaproponować wspólne popełnianie przestępstw, podczas gdy propozycja R. T. (1) złożona A. K. dotyczyła jedynie wykonywania pracy i miała charakter grzesznościowy, a ponadto ze zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności rozmów utrwalonych podczas kontroli operacyjnej, nie wynika, aby R. T. (1) miał świadomość zawartości przesyłek przekazywanych mu przez A. K.;

- zachowania oskarżonych R. T. (1) i A. K. wyczerpywały znamiona przestępstwa polegającego na braniu udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstwa, podczas gdy relacjom łączącym oskarżonych nie można przypisać cech konstytuujących zorganizowaną grupę przestępczą jak np. istnienie struktury, kierownictwa, zorganizowania, więzi socjologiczno-psychologicznych;

3. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej oraz kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne czyny w stosunku do oskarżonego R. T. (1), który od wielu lat nie wchodził w konflikt z prawem, wyraził skruchę i żal z powodu zaistniałych zdarzeń, nie popełnił w przeszłości przestępstwa oszustwa ani udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a ponadto przyznał się do posiadania środków odurzających.

Mając powyższe na uwadze wniósł o:

- uniewinnienie oskarżonego R. T. (1) od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

- złagodzenie wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje są niezasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

I tak odnosząc się w pierwszej części uzasadnienia do zarzutu określonego w art. 438 pkt 3 k.p.k. t. j.: błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia zawartego w obu apelacjach obrońców oskarżonych, stwierdzić należy, iż w istocie sprowadza się on do zanegowania sposobu oraz wyników dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Dlatego też zdaniem Sądu Apelacyjnego zasadnym będzie ustosunkowanie się w tym miejscu do postawionych w tych skargach tożsamyh w istocie zarzutów.

Autorzy apelacji stanowczo utrzymują, iż zebrane w sprawie dowody oraz ustalone na ich podstawie okoliczności powinny prowadzić do wniosku przeciwnego, niż ten, do którego doszedł sąd wyrokujący w pierwszej instancji, czyli uniewinnienia oskarżonego od przypisanych mu czynów (I i II). Jednak ze stanowiskiem skarżących nie sposób się zgodzić.

W związku z tym zasadnym będzie przytoczenie w tym miejscu poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 24 marca 1975 r. w sprawie II KR 355/75 (OSNPG 9/75, poz. 84, s. 12), w myśl którego „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.”

W świetle przytoczonego zapatrywania, co należy podkreślić, to obowiązkiem skarżącego – wynikającym z treści art. 427 § 1 i 2 k.p.k. – jest wykazanie dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem i przedstawienie rzeczowej na ten temat argumentacji.

Tymczasem obrońcy oskarżonego kwestionując ustalenia sądu w istocie ograniczają się do bardzo ogólnych stwierdzeń lub przytoczenia jedynie części dowodów, czy też ich fragmentów bez niezbędnej analizy zaistniałych faktów i całościowej oceny wszystkich dowodów. Wywiedzenie tego rodzaju apelacji opartych nie na rzeczowej argumentacji i krytyce zaskarżonego orzeczenia, mających podważyć rozumowania sądu meriti, nie mogło doprowadzić do zamierzonego celu.

Rozważając tego rodzaju powtarzający się w apelacjach obrońców oskarżonych zarzut błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z art., 258 k.k., stwierdzić należy, iż wbrew twierdzeniom skarżących ustalenia te były prawidłowe.

Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu wskazał na podstawie jakich dowodów i dlaczego przyjął, iż oskarżeni R. T. (1) i A. K. z innymi nieustalonymi osobami brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej i ustalenia te należy zdaniem Sądu Apelacyjnego w pełni podzielić i zaaprobować.

Niezależnie od przytoczonych argumentów przez sąd meriti wskazać należy skarżącym, iż zorganizowana grupa przestępcza może funkcjonować bez wewnętrznej struktury organizacyjnej i nie jest wymagany jej niezmienny skład jak i brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo grupy. Może zaś funkcjonować na zasadzie dobrowolnego udziału w niej jej członków, musi przy tym łączyć ich chęć popełnienia przestępstw jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy.

W orzecznictwie wprost wskazuje się, iż brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo członków grupy, a nawet brak kierownictwa nie wyklucza możliwości uznania grupy przestępczej za zorganizowaną. Istnienie zorganizowanej grupy przestępczej nie warunkuje także stosowanie wobec jej członków środków przymusu dla uzyskania ich posłuszeństwa i zapobieżenia opuszczenia jej szeregów. Motywy też, którymi kierują się poszczególne osoby, przystępując do grupy przestępczej nie mają znaczenia dla bytu zorganizowanej grupy przestępczej (wyrok SA w Krakowie i Łodzi – II AKa 252/11 i II AKa 283/13). Przechodząc na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż poszczególne osoby, w tym także oskarżeni, mieli przypisane określone zadania i czyniły to nie jednorazowo, ale wielokrotnie, co świadczy o istnieniu pewnej formy zorganizowania, w przeciwieństwie do grupy osób choćby i stale popełniających wspólnie przestępstwa, ale wymieniającymi się rolami w zależności od zaistniałej sytuacji. Z ustaleń sądu meriti jednoznacznie wynika, iż oskarżeni i inne osoby z nimi związane tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą, której celem było wyłudzenie pieniędzy i biżuterii od osób w podeszłym wieku tzw. metody „na wnuczka / funkcjonariusze Policji.”

Rzecz oczywista dokonanie tego rodzaju przestępstw wymagało bliskiego współdziałania większej ilości osób. Trzeba było ustalić i wytypować adresy i telefony starszych ludzi, następnie przeprowadzić z nimi rozmowę telefoniczną – jako członek rodziny, a następnie funkcjonariusz policji potwierdzić tej osoby tożsamość - jako policjanta, odebrać wyłudzone mienie, a następnie przekazać je kolejnym organizatorom tego procederu stojącym wyżej w hierarchii grupy.

Oskarżeni A. K. i R. T. (1) wykonywali określone czynności organizacyjne, wykonywali przydzielone im zadania zgodnie z ustalonym podziałem ról i były to czynności istotne i ważne dla całej grupy. Działania te były wykonywane wielokrotnie w określonym czasookresie, nakierowane na osiągnięcie z góry założonego dochodu.

Faktem jest, iż oskarżony R. T. (1) nie przyznał się do tego zarzutu (z art. 258 § 1 k.k., jak i pozostałych) co jednak nie znaczy, iż obowiązkiem sądu było oparcie swoich ustaleń faktycznych na tych wyjaśnieniach.

Wskazać bowiem należało apelującym przede wszystkim na wyjaśnienia współoskarżonego A. K., który w sposób jednoznaczny i stanowczy wskazał, iż do „współpracy” zwerbował go R. T. (1), który wręczył mu telefon komórkowy i który określił mu na czym miała polegać jego rola. Przez telefon otrzymywał dokładne instrukcje, gdzie ma się udać, jak zachowywać i jako kto przedstawić. Zgodnie z tymi poleceniami odbierał on od starszych osób pieniądze i biżuterię, które przekazywał następnie R. T. (1) (który po powrocie do Łodzi wynagradzał go). Chodził też za tymi ludźmi do banku, w pobliżu którego odbierał od nich pieniądze.

Nie był, to przy tym jedyny dowód udziału oskarżonego R. T. (1) w tych przestępstwach. W znacznym bowiem stopniu wyjaśnienia A. K. znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków – pokrzywdzonych.

W tym miejscu wskazać należy na zeznanie pokrzywdzonej W. Z., która potwierdziła w istocie wyjaśnienia A. K. i go rozpoznała. Samochód oskarżonego A. K. zarejestrowały też w B. kamery (...) Nr 1 i 2 (wjazd i wyjazd z B. w stronę

W.). Również oskarżony L. M. potwierdził, iż tego dnia (10 IX 2015 .), razem z oskarżonym A. K. jego samochodem przyjechał do B.. Tak więc, iż oskarżony A. K. podał datę 13 IX 2015 r. jako datę rozpoczęcia „współpracy” z oskarżonym R. T. (2) niczego nie zmienia, gdyż było to oczywistym (a nie zamierzonym) błędem.

Istotnym dowodem na współdziałanie oskarżonych jest analiza połączeń telefonicznych oraz materiał z kontroli operacyjnych: (...), (...),(...), (...), (...). Wynika z nich, iż oskarżeni A. K. i R. T. (1) w trakcie dokonywania tych czynów często kontaktowali się między sobą i innymi osobami, jak i prowadzili rozmowy dotyczące popełnienia tych przestępstw.

Podkreślić należy, iż oskarżony A. K. rozpoznał swój głos i potwierdził te rozmowy, zaś opinia fonoskopijna wskazuje, iż rozmowy te były prowadzone przez oskarżonego R. T. (1) (czemu on w istocie zaprzeczył).

Wszystkie te i inne dowody i okoliczności bardzo dokładnie i wszechstronnie omówił w swoim uzasadnieniu Sąd Okręgowy i nie ma potrzeby ponownie ich powoływanie tym bardziej, iż ich ocenę należy zdaniem Sądu Apelacyjnego w pełni podzielić i zaaprobować.

Reasumując stwierdzić należy, iż zgromadzony i ujawniony w niniejszej sprawie materiał dowodowy oraz lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku utwierdziła Sąd Apelacyjny w przekonaniu o trafności poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych przyjętych za podstawy zaskarżonego wyroku. Sąd ten dokonał oceny wszystkich istotnych dowodów, uzasadniając w sposób logiczny i przekonujący swoje stanowisko w motywach zaskarżonego wyroku wskazał jakie fakty uznał za ustalone jak odpowiadające rzeczywistemu przebiegowi wydarzeń, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych.

Ocena materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i 7 k.p.k., a więc nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej – wobec czego Sąd Apelacyjny w pełni ją podzielił.

Należy przy tym podkreślić, iż w myśl zasady swobodnej oceny dowodów sąd władny jest dać wiarę określonym świadkom czy też wyjaśnieniom oskarżonego, jeżeli swoje stanowisko w sposób przekonywujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego – które to wskazania i wymogi zostały zachowane i dlatego zarzut ten nie jest zasadny.

Uznać zatem należy, iż przedstawiona w apelacjach argumentacja jest w istocie dowolną oceną niektórych faktów i okoliczności i jako taka nie jest przekonywująca i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie. Ustalenia faktyczne dokonane, więc zostały przez Sąd Okręgowy w oparciu o wszechstronną analizę całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w związku z czym nie można zgodzić się z twierdzeniami zawartymi w apelacjach, iż orzeczenie o winie oskarżonego oparto tylko na dowodach obciążających, a pominięto dowody korzystne dla niego (tj. wyjaśnienia oskarżonego), czyli że sąd meriti dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa materialnego zawartego w apelacji adw. E. B. stwierdzić należy, iż przeciwko uznaniu czynu z pkt. III (wyroku), na wypadek mniejszej wagi, określony w art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przemawiają okoliczności przedmiotowe tego czynu oraz okoliczności podmiotowe tj. dotyczące oskarżonego. Podkreślić też należy, iż ilość zakwestionowanego środka odurzającego nie była „nieznaczną” – jak starał się wykazać skarżący, gdyż wystarczyłaby do zrobienia kilkunastu porcji.

Odnosząc się, jeszcze do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, zawartego w obu apelacjach, przypomnieć należy, iż o takiej surowości nie można mówić w sytuacji, gdy sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sędziowskiego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących rozmiar kary (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 1982 r. RW 542/82, OSNKW 1982, Nr 12, poz. 90). Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi zatem o każdą ewentualnie różnicę w ocenach co do wymiaru

kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa uznać – za „rażącą” t.j. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyrok Sądu najwyższego z 2 lutego 1995 r., II KRN 189/94).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego taka sytuacja w niniejszej sprawie nie ma miejsca, bowiem z analizy zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k., w tym jego rolę w dokonaniu przypisanych mu czynów, a także okoliczności ich popełnienia i stopnia społecznej ich szkodliwości.

Nadmienić należy, iż R. T. (1) był już karany sędownie, odpowiedział za część z przestępstw w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Wymierzając karę łączną Sąd I instancji miał też na uwadze związek przedmiotowy, czasowy i podmiotowy pomiędzy tymi przestępstwami, podsumowując w ten sposób całościową ocenę jego zachowań.

W kontekście tych ogólnych uwag nie może być mowy, aby orzeczona wobec oskarżonego R. T. (1) kara była „rażąco surowa” i wymagała w instancji odwoławczej korekty na jego korzyść.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozycyjnej.

O kosztach sądowych za II instancję orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.